

עומר ולדמן
ממך מה שנותר לי: רק שישים אחוז נוזלים
מתוך יומן פרידה

גאולה דולורוזה

עוד דברים שמזכירים לי
אותך, אם נתחיל, כמו תמיד,
במובן מאליו: החלוק הנרד שלך על הדלת,
התמונה שלך, מצמדת לתמונה שלי

מגיל שנה, נוגע בלי משים בשד של אמי,
והידיעה הבקר על הכונה לשחרר
מחבלים: ראיון מיוחד עם האם
השכולה גאלה דולורוזה. זאת את

בשבילי, והשם גדול מן השירה.
גאלה דולורוזה. אפלו המקום שבו גדלת
הוא כמו טבור בין תל אביב וירושלים:
צריך ללכת בשולי הכביש כדי לא

להדרס, או כמו שפעם
נפלה עלי באסה והצמדת אותי חזק
לציצים שלך, מה הייתי עושה בלעדך,
מלמלתי. למה תה אומר את זה כל פעם,

אמרת, ושאלתי אותך מה את חושבת
על הכתיבה שלי, ואמרת, יפה תכלס,
אבל לפעמים אני לא מבינה למה אתה מתעקש
לנסות לגלות לי דברים שאני כבר יודעת.

זה בטח גם מה שתאמרי על השיר
הזה, אחרי הפרסום ב"הו" או ב"תרבות
וספרות". אל תרפריפי. קני את זה עכשיו.
אל תחכי לספר. יש מצב אני מת לפני זה.

או לפחות זה מה שאני קרוב להרגיש
עכשיו, עם כאבים בגב תחתון
שאין דברים כאלה. נרק אלוהים יודע
מה גורם לי ללכת לדלת עכשיו,

בלי חלצה, בקר של תריסר מעלות, בלי חמום,
לשים את החלוק שלך ולשים ג'ו ביוטיוב
ולרקוד לתוך הכאבים, כושילירבאק ערס!
גאלה דולורוזה! גאלה דולורוזה!

ולסגר מהר כי אמא תכה בדלת, ולחשב,
זה בטח ימשך חמש שנים לפחות, ואולי
יותר, ולדפק את הראש בדלת,
אוי אלוהים. כמה בכי ברקע אחרי זה.

אהבת אותי כמו קצינת נפגעים

אהבת אותי כמו קצינת נפגעים
הגונחת באותו קול שחום:
"תאהב אותי הלילה חזק", וגם:
"תנחומינו על בנכם המתקדם, תנחום."

ואהבתי אותך כמו במטח
טירונות אפס שתיים: פולט ומסמן
וי, והולך לשתות מים דלוחים,
מדמין שהם פיד בשעה אביבית

שָׁבָה חֲשַׁבְנוּ שֶׁהִפְסְקָנוּ לְפַחַד:
וְלֹא יָדַעְתִּי לְנַשֵּׁק אוֹתָךְ, לְשׁוֹנֵי
בְרַחַה מִלְשׁוֹנְךָ, כְּעֶסֶת עָלַי בְּאֵין אוֹנִים:
יִרְקַת עָלַי בְּפָנִים.

מֵאֵז הַלְשׁוֹן הַתְּגַבְרָה: לְקַקְתִּי אוֹתָךְ בַּתַּחַת,
לְקַקְתִּי אוֹתָךְ בְּפָנִים, לְקַקְתִּי אוֹתָךְ בְּגֵב.
אֲבָל אֵין בְּרַק הַשְּׁפֵלָה: הוּא נִטְף שָׁבוּר שֶׁל פֶּחַד,
הוּא מִים דְּלוּחִים שְׁמַמָּה אֵינָם נִפְרָצִים עֲכָשׁוּ.

גַּם אַתָּה, בְּסוֹפוֹ שֶׁל דָּבָר, שְׁשִׁים אַחוּזִים שֶׁל מִים,
וּכְמוֹ הַמִּים הַתְּפֹשְׂרֵת עָלַי כְּמַעַט עַד אֲנַחָה.
אֲבָל גּוֹפֶךְ גָּבַר עַל גּוֹרְלָם וְהִתְעַקֵּשׁ
לְהִיּוֹת צָלוּל כְּמוֹ פֶּעַם, לְחֹזֵר לְרִתִּיחָה.

וְהַחֲשׁבוֹן יִהְיֶה תְּמִיד פְּשוּט וְרֵי אֱלִים,
פְּשׁוּט כְּמוֹ רוֹכְסָנִים, כְּפִתִּיחַתֶּם כֹּה מְסֻבֶּךְ:
מִמָּךְ מַה שְׁנוֹתֵר לִי: רַק שְׁשִׁים אַחוּזֵי נוֹזְלִים,
אֲרַבְעִים אַחוּזֵי פְּנִטְזִיּוֹת, לֹא לְהִיּוֹת אַחוּזֵי עוֹד בְּךָ.

וּגַם

אֵת זוֹכְרֵת אֵיךְ הֵינּוּ מְשַׁחֲקִים בְּלִשְׁלֶף
אֵת הַגֵּרֶשׁ? נִגִּיד אֵת: גִּים מוֹרִיסוֹן, נֶאֱנִי: גּוֹרֵג
הַרִיסוֹן, אוֹ גִימֵי פִיג. וְגַם, אֲמַרְתִּי, אָרִיק
אֵינְשֵׁטִין. מַה הַקָּשֶׁר. אַחֲרֵי זֶה הֵינּוּ מוֹדְיָנִים.

אַחֲרֵי שֶׁהוּא מֵת רְצִיתִי לְכַתֵּב
לְךָ, מֵיֵצ, אֵיךְ יִהְיֶה לְזֶה סוּף?
אֵיךְ יִהְיֶה לְנוֹ סוּף? בְּעֶרְפִי נִשְׁאַרָה

תחושת אצבע שלך. לא תהיה תשובה.
רק המלה הזאת תקועה כמו הילדה
השמנה שהיית בחצר בית הספר בתחלת
יוני, ואמא שלך מדברת על תכנית הרזיה
לחפש במקום לתקע ציפס על הספה.

וגם, וגם, בגו המלה מסתמן געגוע,
כל סימני השאלה אבדו לנקדה שמעידה
עליהם מלמטה: איך אפשר לכמה לך כשאני כבר בך.
איך אפשר להיות אתך כל כך ולהרגיש לבד לגמרי.

השיר הזה נכתב לאט מדי, וגם, ברדיו
משמיעים לאחרונה אריאל זילבער, מדברים על
עדנה. ועולמי מתחבב בעולמך, וחלומי
מסתבב בחלומך. ואנשים

אומרים שהשתנית מאוד מאז הפרדה, שלא אדע
לקרא בשמך. אחרי שאריק מת
ירדתי אל ביתו מכיון קינג גורג,
לכיון הים, לדחף פתק בין הבלטות.

ונזכרתי שאף פעם לא הייתי שם אתך:
תמיד היינו הולכים לסנטר או לאזן או עולים
בשדרות בן ציון, אף פעם לא ירדנו לים
כמו שהייתי עושה עם הקודמת, איך צחקנו עליך

ופחדנו לזחק על עצמנו, ואיך האזור הזה
ממית בי עצבות משום מה, מחיה בי שמחה,
כי שמחתי שעליתי מתוכה כדי לרדת לים,
ושמחתי שעליתי מהים כדי לרדת אליך.